

AGRESSIEVE BOOMVALKEN

Tijdens een bezoek op zaterdag 7 aug. j.l. aan de Amsterdamse Waterleidingduinen vernam ik enkele luid-kekkerende boomvalken die mij, toen ik dichterbij kwam, zelfs aanvielen. Waarschijnlijk was ik in de buurt van hun nest met (uitkomende?) eieren of jongen, hoewel ik dit niet kon ontdekken. Wandelaars die geen aandacht aan het paar schonken en zonder stil te staan doorliepen hadden geen last, maar zodra men zijn passen inhield werden de valken wantrouwig. Het paar viel beurtelings aan, ook zelfs als ik mijn gezicht naar ze toegewend had.

De aanvallen begonnen meestal op 30 à 40 mtr. laag boven de grond, zodat de vogels moeilijk tegen de achtergrond waren te zien. Ongetwijfeld was ik op het hoofd gepikt of had een bos haar verloren als ik niet steeds mijn hand onhoog stak als de boomvalk vlakbij was. Er stond een harde wind en de vogels stormden met volle snelheid tegen wind in op mij af. Verrassend was vaak ook de zgn. duikvlucht loodrecht naar beneden, terwijl dan ook nog de snelheid werd opgevoerd door krachtig met de vleugels te slaan. Pas op het allerlaatste moment gingen de klauwen naar beneden en zwenkte de valk weg; het suizen van de vleugels was goed te horen. Ik had mijn fototoestel met 300 mm. telelens schietklaar, maar de snelheid waarmee de valken op me aanvlogen was te groot om op het juiste moment af te drukken als een van beide op het natglas scherp zichtbaar was. Wel was de felle blik in de valkenogen goed door de lens te zien op het moment waarop het beeld scherp was.

Toen ik stil op de grond ging zitten waren de aanvallen minder fel en streken de valken speedig in de buurt neer op een tak (hoewel nog luid alarmerend). Toch werd ik goed in de gaten gehouden want als ik maar een poging deed om op te staan waren ze al weer vlak boven me. Ik had het geluk dat een van beide vogels tamelijk dichtbij ging zitten, zodat ik deze rustig kon fotograferen met gebruik van een converter.

Ook op de zaterdag daarop (14 aug.) waren de aanvallen nog even fel en nog steeds kon ik het nest niet ontdekken.

Nog nooit heb ik meegemaakt dat vogels zo furieus mensen aanvielen.

Zilvermeeuwen vallen ook wel aan in de buurt van hun nest, maar durven nooit rakelings over je hoofd te scheren als je het gelaat naar ze toegewend houdt. Af en toe delen ze ook wel tikken uit, als ze "geniepig" van achteren komen aanvliegen zonder dat je het merkt.

Ook heb ik van andere mensen gehoord dat af en toe grutto's en scholeksters wel eens "schijnaanvallen" uitvoeren als men te dicht in de buurt van hun nest komt, naar zo fel als deze boonvalken tekeer gingen was uniek.

Graag zou ik hierover wat reacties, betreffende eigen ervaringen van aanvallende vogels, ontvangen.

B.J.Hoogesteger
Rijksstraatweg 614
Haarlem-N.

Reactie 1.

Uit bovenstaand verhaal maak ik op dat de schrijver zich niet vlak bij het nest en/of de jongen bevindt. Dat de boonvalken desondanks toch aanvallen en dit zo fel doen lijkt ook mij vrij zeldzaam.

De ervaringen die ik heb met aanvallende vogels hebben allemaal betrekking op het te dicht bij nest of jongen komen. Zo ben ik in het verleden al bestookt door kok-, zilver- en stormmeeuw, maar ook door grutto en scholekster. Echt rakelings door velduil, blauwe kiekendief en noordse stern, en echt ráák door visdief. Tevens is mij een geval bekend van raak aanvallen door een bosuil en door een kauw. Maar nogmaals al deze voorvallen betreffen situaties waarbij een of meer mensen bij het nest waren of een jong vonden.

P.C.van Spanje, Anestelle 293, Zwanenburg.

Wie van de lezers schrijft zijn ervaringen ook eens op papier?

redactie.